

Arrest

nr. 56 514 van 23 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 13 augustus 2009 een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 3 december 2009 is verzoekster gestopt met werken doordat de seizoenstewerkstelling was afgelopen.

Op 24 februari 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist dat verzoekster in het bezit kon worden gesteld van een E-kaart.

Op 6 september 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen en haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.N. (...)”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 30/03/2010 het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van haar tewerkstelling (seizoenarbeid).

Gezien de seizoenstewerkstelling al was afgelopen, werd onmiddellijk gevraagd welke activiteiten betrokkene intussen had of bij gebrek aan economische activiteiten hoe zij in haar bestaansmiddelen dacht te voorzien. Zij werd in kennis gesteld van deze vraag tot inlichtingen op 30/03/2010. De minister of zijn gemachtigde kan immers, overeenkomstig art.42 bis van de wet van 15.12.1980, controleren of betrokkene nog steeds aan de voorwaarden voldoet voor de uitoefening van het verblijfsrecht.

Betrokkene heeft tot op heden echter nagelaten om nieuwe bewijsstukken te leveren.

Uit nazicht van de databank van de RSZ (dimona) blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld. Haar laatste werkdag dateert, overeenkomstig deze informatie die beschikbaar is in het administratief dossier, van 3.12.2009. In hoeverre betrokkene al dan niet onvrijwillig werkloos is geworden na een korte tewerkstelling blijkt niet uit het dossier. In zoverre dit wel degelijk het geval zou zijn, moet worden opgemerkt dat betrokkene intussen de toepassing van art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 intussen toch niet meer kan genieten gezien ze intussen al ruim acht maanden werkloos is. Derhalve moet worden vastgesteld dat betrokkene overeenkomstig art 40, §4 niet meer aan de voorwaarden voldoet als werknemer en evenmin nog overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° als werknemer kan beschouwd worden.

Aangezien zij zelf niet de moeite heeft genomen andere bewijsstukken voor te leggen van bestaansmiddelen of een andere economische activiteit dient er besloten te worden dat zij niet meer aan de voorwaarden van art 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 voldoet.

Er dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM (recht op een eerlijk proces) en van artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven) en van het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Zoals reeds supra gesteld wordt verzoekster op heden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan de vraag tot inlichtingen waarvan zij in kennis werd gesteld dd. 30.03.2010.

Verzoekster is echter formeel wanneer zij stelt geen kennis te hebben gehad van dergelijke vraag tot inlichtingen.

Dat het dan ook geenszins getuigt van goed bestuur wanneer verzoekster op dag van vandaag zou verweten worden geen gevolg te hebben gegeven aan voormelde vraag tot inlichtingen, nu nergens uit blijkt dat verzoekster wel degelijk correct in kennis werd gesteld.

Aangezien verzoekster immers vanaf haar aankomst in België ten zeerste werk heeft gemaakt van haar integratie in de Belgische samenleving, waarin zij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie van verzoekster heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst was zij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving, ook inhield dat zij de Nederlandse taal zo snel mogelijk diende aan te leren, en daarom heeft zij zich kosten noch moeite gespaard om zowel via officiële kanalen, als door zelfstudie het Nederlands aan te leren.

Verzoekster heeft dan ook op heden een niet miskenbare kennis van het Nederlands opgebouwd.

Verzoekster kon op die manier reeds volgende deelcertificaten bekomen:

D.d. 30.06.2007.: Module Leertraject Nederlands - Breaktrough A + B, deel uitmakende van de opleiding Nederlands tweede taal - richtgraad 1. (stuk 5)

D.d. 24.01.2008.: Module Leertraject Nederlands - Waystage A + B, deel uitmakende van de opleiding Nederlands tweede taal - richtgraad 1. (stuk 6)

Het ontbreekt verzoekster daarbij tevens geenszins aan energie en sociale wellevendheid.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu zij in haar eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar zij sedert haar binnenkomst in België steeds heeft gewerkt als seizoenarbeidster.

Verzoekster heeft steeds arbeid verricht, doch doordat de seizoenstewerkstelling was afgelopen diende zij noodgedwongen te stoppen d.d. 3.12.2009.

Verzoekster is derhalve onvrijwillig werkloos geworden.

Nadien heeft verzoekster het nodige gedaan teneinde werk te vinden, waar zij vanaf augustus 2010 aan de slag kon bij Restaurant (...), gelegen te 2000 ANTWERPEN, (...).

Verzoekster schreef zich dienaangaande dd. 15.9.2010 in voor de opleiding 'Restauranthouder 1B avond' aan de Syntra Campus te Antwerpen, (stuk 7)

Verzoekster heeft tevens de mogelijkheid tot tewerkstelling bij kennissen van voormelde restauranthouder die café's en tavernes te Antwerpen uitbaten waar zij op heden nog steeds aan de slag kan gaan.

Nadat verzoekster onvrijwillig werkloos was geworden d.d. 3.12.2009 en na een intensieve zoektocht naar werk kon verzoekster terug aan de slag, doch doordat op 22.9.2010 echter een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend, werd er abrupt een einde aan gemaakt.

Verzoekster beschikte intussentijd over voldoende toereikende bestaansmiddelen en tevens over een ziekteverzekering, (stuk 8)

Verzoekster had immers nog middelen overgehouden van haar inkomsten dewelke zij had verworven via voormelde seizoensarbeid.

Daarenboven werden haar gelden ter beschikking gesteld dewelke afkomstig zijn van familieleden te Litouwen.

Het weze aldus benadrukt dat in de periode dat verzoekster onvrijwillig werkloos was, zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij niet ten laste valt van de Belgische sociale bijstand en dat zij over een ziekteverzekering beschikt.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om als EU-burger naar België te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Op sociaal vlak heeft verzoekster familieleden die reeds geruime tijd in België gevestigd zijn en als dusdanig 100 % geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, namelijk haar tante, Mevr. D.N. (stuk 3), en haar zoon, Dhr. K.Y., geboren dd. 22.4.1997, waar verzoekster steeds bij heeft verbleven.

Verzoekster heeft zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking, en tengevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft zij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd die haar willen steunen en helpen.

Deze Belgische familie, vrienden en kennissen leerden verzoekster duidelijk als een aangename en gedreven persoon waarderen.

Dat juist door haar intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100 % te integreren, zijn familie, vrienden en kennissen verzoekster dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoekster komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur, maar wel als hardwerkende mens die een diepe indruk nalaat, en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld kan aan nemen.

Gelet op het voorgaande kan er zonder twijfel gesteld worden dat verzoekster op zeer intensieve wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op de andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er dan ook aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Dat de huidige vordering van de Dienst Vreemdelingenzaken tot verwijdering van het grondgebied dan ook als zeer onrechtvaardig voorkomt.

Dat verzoekster hier immers een familieleven heeft opgebouwd omringd door familie, kennissen en vrienden.

Gelet op het supra geschetste is het uiteraard onmenselijk voor verzoekster om in dit stadium van integratie, na een zulk en langdurig verblijf in België, gedwongen terug naar haar land van herkomst te gaan.

Voor haar zou dit werkelijk een trauma betekenen, en dit in het bijzonder nu zij zich juist alhier zo goed ontwikkelt.

Verzoekster heeft geen enkele binding meer met haar land van herkomst en is intussen volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt op het enig middel van verzoekster:

"In haar enig middel werpt verzoekster een schending op van art. 6 en 8 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekster als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

Bovendien stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 6 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.CE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl de betrokken aangelegenheid hoe dan ook niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 EVRM valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

Verzoekster uit kennelijk enkel kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en meent dat haar privé- en gezinsleven geschonden wordt en verwijst daartoe naar haar voorgehouden integratie en de band met haar tante en neef.

Verzoekster stelt formeel dat zij geen kennis heeft gehad van een vraag tot inlichtingen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen, nu zij in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 24.02.2010 een brief heeft gericht aan de burgemeester van Lier met het verzoek een E-kaart af te leveren aan verzoekster. Daarnaast werd in deze brief vermeld:

"Gedieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteit zij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.).

Gedieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen.

Gedieve betrokkene ook te vragen een attest van het OCMW voor te leggen waaruit blijkt hoeveel steun zijn tot op heden genoten heeft en met welke periodiciteit. Het is belangrijk dat daar ook bij vermeld wordt om welke reden zij die steun geniet zodat kan rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin betrokkene verkeerd.

Overeenkomstige art.42bis §1 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet (meer) aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen. "

Deze brief werd op 30.03.2010 aan verzoekster ter kennis gebracht, die "voor kennisname" tekende op voormelde datum.

Verzoekster kan aldus niet voorhouden geen kennis te hebben gekregen van de vraag tot inlichtingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Het is kennelijk verzoekster die onzorgvuldig heeft gehandeld door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet de nodige documenten over te maken en hem niet in kennis te stellen van de specifieke omstandigheden waarin zij zou verkeren.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de door hem gekende elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeksters beschouwingen in haar verzoekschrift kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat art. 8 EVRM werd geschonden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Gewone sociale relaties worden evenwel niet beschermd door voormelde bepaling. (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar tante wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen."

In haar repliekmemoirie herneemt verzoekster het middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM omdat desbetreffende regels een

publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is niet van toepassing omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvordering uitspraak doet (RvS 5 oktober 2007, nr.175.421, RvS 18 maart 2009, nr. 191.551). In die mate is het middel onontvankelijk en dienen de argumenten welke verzoekster aanvoert om een schending van artikel 6 van het EVRM aan te tonen, niet verder onderzocht te worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot onderhavig beroep als annulatierechter optreedt en derhalve aan de hand van de door de verzoekende partij opgeworpen middelen enkel de wettigheid van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 6 september 2010 moet onderzoeken, te dezen of die beslissing niet in strijd met artikel 8 van het EVRM is, zonder de aanvraag zelf opnieuw ten gronde te beoordelen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen enkele aanwijzing terug te vinden is van het gezins- of privéleven dat verzoekster hier zou leiden. Verzoekster vermeldt voor het eerst in haar verzoekschrift dat zij samenwoont met haar tante en diens zoon en dat zij een ruime vrienden- en kenniskring heeft in België en geïntegreerd is. Deze informatie was niet aan de verwerende partij ter kennis gebracht voor de beoordeling, zodat deze laatste hier ook geen rekening mee kon houden bij de beoordeling van het gezins- en privéleven van verzoekster. Bovendien laat het afschrift van de identiteitskaart van haar tante welke verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt ten bewijze van haar gezinsleven, niet toe vast te stellen dat er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven. De identiteitskaart vermeldt geen adres, zodat de Raad zelfs niet kan nagaan of verzoeksters bewering dat ze op hetzelfde adres verblijven correct is. Deze informatie maakt het beweerd gezinsleven niet aannemelijk. Ook wat het privé-leven van verzoekster betreft blijft zij in de uiteenzetting van haar middel zeer vaag. Ze brengt wel bewijzen bij, bij haar verzoekschrift, van de cursussen Nederlands en de beroepsopleiding die zij heeft gevolgd, waaruit kan afgeleid worden dat ze inderdaad werk heeft gemaakt van haar integratie, doch wat betreft de ruime vrienden- en kennissenkring die zij in België zou hebben brengt zij geen enkel begin van bewijs aan. Zelfs aangenomen dat verzoekster hiermee op aannemelijke wijze zou aangetoond hebben een privéleven in België te hebben uitgebouwd, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, zijn de beslissingen genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, *"zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). In casu blijkt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk te hebben gemaakt dat zij hier een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt dat verzoekster geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Verzoekster zegt zelf dat ze er nog familie heeft waarmee ze contacten onderhoudt en die haar zelfs financieel ondersteunen. Niettegenstaande verzoekster werk heeft gemaakt van haar integratie, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij pas in 2009 in België is aangekomen. Het privéleven dat zij hier beweert te hebben ontwikkeld kan geenszins vergeleken worden met het privéleven dat zij in haar land van herkomst heeft. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing bijgevolg geen disproportionele inmenging uitmaakt in het privéleven van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM geschonden heeft nu duidelijk uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele indicatie terug te vinden was van een vermeend gezins- of privéleven en zij ook later geen voldoende bewijs heeft aangebracht van een mogelijke schending van haar gezins- of privéleven, noch heeft aangetoond dat er sprake is van een disproportionele inmenging.*

In zoverre verzoekster het algemeen rechtsbeginsel van goed (behoorlijk) bestuur aanvoert merkt de Raad op dat verzoekster nalaat te preciseren welk algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU